

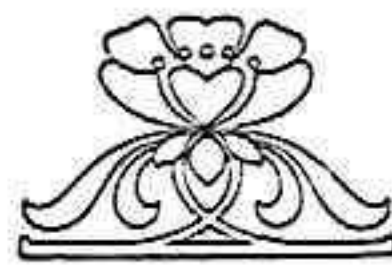
Ca-Nostra

... ANY SISÉ.—NÚM. 276 *** SETMANARI POPULAR *** INCA, 15 SETEMBRE 1915 ***

Creu Monumental d'alt el Puig de la Minyó ⁽¹⁾

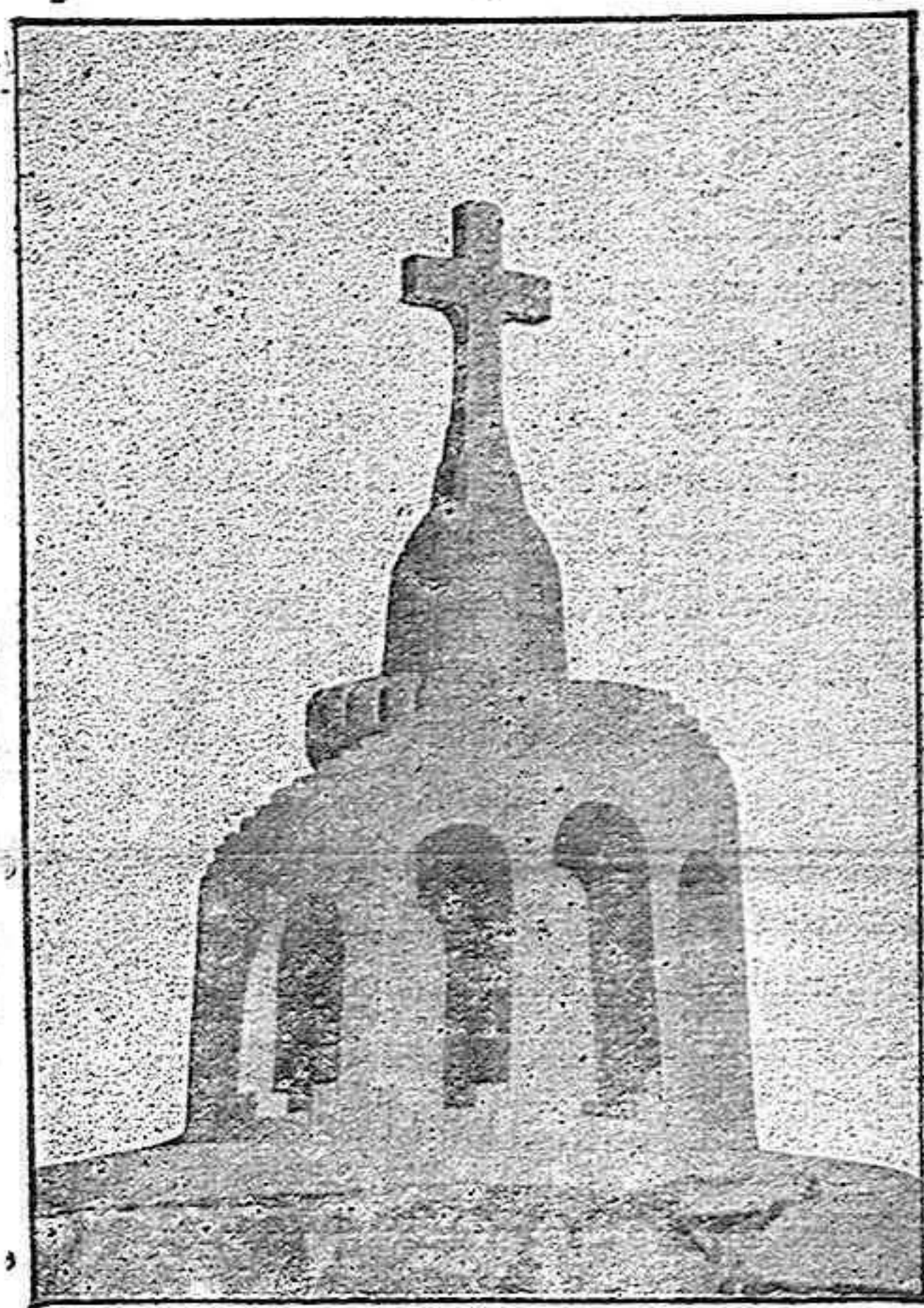
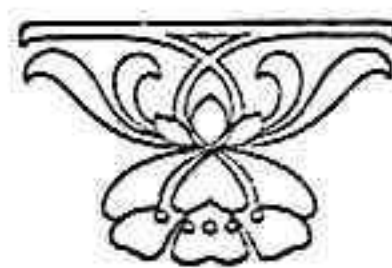
DEVANT

PROGECTE

DE

D. BARTOMEU FERRÀ

DERRERA

L'idea de reconstruir-la de pedra, allà meteix amb la meteixa forma i dimensions que tenia, pareix qu'ens entusiasma als qui l'alçaren ara fa anys: però tengueren el disgust de veurer-la enderrocada (per un llamp, segons se sap perer veura.)

¿Qui la tornarà alçar? Tots els catòlics de Mallorca que hi vulguen arrambar l'espatlla per ajudar a tan noble empresa. No se tracta d'un capritxo ni d'una humorada local, se tracta de mostrar als viatjants que passen pel centre de la nostra Illa, amb ferrocarril, passant desde Inca cap a Sineu, o per la carretera d'Alcudia, la nostra Fe cristiana, amb la qual mos honran, de bell dia a cara descuberta, els qui gracies a Deu volem mostrar-la publicament.

Per mes que les modestes aspiracions dels iniciadors d'aquesta empresa reduesquin per ara i per no porer

gastar més, a reconstruir solsament la part principal del Monument, com es la Creu de 4 metres d'altura per 0'80 d'amplaria; no obstant, si es reunissen bastants recursos per acabar tot el primitiu projecte d'una vegada, tal com está dibuixat, seria això lo més preferible y lo més deliciós tal volta de tota l'Illa, pels seus visitants.

Es d'esperar que molts de catòlics mallorquins voldran contribuir en la seua llimosna, grossa o petita, segons les seues forces per tenir part amb aquesta recordança que quedarà en mitx de l'Illa de les festes de la Creu. Dels fills d'Inca no hi ha que desconfiar, tots vo'drán tenir-hi la seua pedreta, a ellis los toca fer s'homo més que a nigú, quant no fos més que per patriotisme.

An aquesta Redacció, rebem pedres grosses i menudes, es a dir, llimosnes pel monument de la Creu.

El mateix dia que se beneirà la Creu del monument, se beneirà també, si Deu ho vol, una campana nova per l'Orotori de Santa Magdalena, aont se pujará amb peregrinació per guanyar el Jubileu Constantiniá, el segon diumenge d'Octubre, si es possible.

¡POBRE VERGE!

*¡Pobre verge, que't tai cares
Dins lo claustre d'un convent!
Tu't pensavas allà viure
Lluny del mon y sols per Deu.*

*No sabies que en la terra
No hi ha alberc que se lliber
De los colps de la follia
Ab que l'homo ajuda al temps.*

*¡Pobre verge, que hos romasa
Sense cel-la ni parents!
Si a la terra no t'hi volen,
A n'el cel puja t'en prest.—B. F.*

(1) N. de R.—Escrivim amb l'article femení *La Minyó*, i no *Lo Minyó*, per seguir la costum d'Inca, que sempre heu hem vist pronunciar així: *El Puig de la Minyó*. A noitros no mos pega gens malament per estar-hi avessats.

Un sermó en castellà a la Seu

Un d'aquets diumenges passats aní a ofici a la Seu. Després d'una excursió pels gòtics minuciosos o enfarbalanats o feixucs,—devegades propis de gent no prou antigament culta, que a l'adquirir una fórmula artística l'havia d'exagerar, o «culturar», amb aquell zel intempestiu de nouvinguts a l'ordre de bellesa,—necessitava reposar-me els ulls i la ment en la puresa, bell ordenament i simple nobilitat de la nostra Seu. La meua pietat volia aiximateix confrontar-se amb el record i repassar el cercle de la vida, després d'emocions una mica esvalotades, retrobant-se en la soia naturalitat feconda. I el meu cos laçat, atuit per la calda, apunt del gemec neguitós, volia la mitga llum, la dolça regor de la pau, la frescor de la pedra vetusta. Tot això coordinant-se amb el meu dever dominical de cristià, me dugué a la santa formosor de la nostra Seu, formosa encara que l'avarícia i l'imbecilitat del segle XIX li hagin corrogut la cara amb llur vitriol.

M'asseguí al banc que hi hà als dos costats de l'ingrés del chor: per res del mon jo no m'asseuria a la Catedral en una cadira de palla. I començà l'ofici, la fastuosa i veritable tragedia de la Mort Redemptora de N. S. Jesucrist; i l'unció i severitat del dictat de la missa s'unia amb la clara melodia gregoriana, i les columnes fines lloaven a Deu i les elegants proporcions del temple eren com una emblema de son armònic govern de les més creades. I vingué l'Evangeli, un solemne Evangeli genealògic, i el sermó. Un capellà que del só de la veu em semblà que havia d'ésser baix i expandit, de coll curt, es posà a predicar, i la paraula que eixia de sos llavis era castellana. Predicava amb cantarella, com els castellanos fan tot sovint a l'Església, al Congrés o simplement en una penya de cafè. La cantarella, és una cosa que s'enjega tota sola, i no obliga a pensar en ço que's diu. Es pot estar parlant amb cantarella de sociologia, per exemple, a cogitar al mateix temps l'argument d'un drama o el «menú» d'un dinar. Però sembla que la cantarella aixís i tot és eficaç, devegades. La gent senzilla se sent no pas instruída—oh no!—però edificada: la cantarella li ve a dir:—Soc una melopea d'eternitat.—el mot sol d'eternitat és edificant. No censurem, doncs, la cantarella: no es va sentir un sermó com a judicar una obra d'art: es va a aprendre humilment, a acceptar aquella paraula devegades banal, devegades poc graciosa, però que en un moment dat fereix un recó secret del nostre esperit i ens dona una mica de vergonya i una mica d'amor. Ni tampoc censurem que's prediqui en castellà a la Seu (hi hà moltes Seus al mon on se predica en diverses llengües nacional i estrangeres) sino que més aviat ens planyem que no s'hi prediqui també en francès i en alemany, essent aquí tan nodrides les colònies d'aquelles dues nacions il·lustres.

Però ço que omple l'ànima d'una inguarible melangia és que sigui a l'ofici del diumenge que's

prediqui en castellà: l'ofici del diumenge, aquella bella dignitat barcelonina, amb la llum verda, roent i violeta de les vitralles, amb l'olorosa temperancia de l'aire, i una apariencia sens igual del calat esbeltíssim de l'altar que sembla teixit de les ombres i la llum, amb el porrer de cara de mal gènit.

L'auditori de velletes i vellets, de pobriçons i demesquines, verger escullit del Crist, qui volgué ésser laç i marcit per amor d'aquest pobre músic ambulat gairebé orb, i d'aquesta sentantennaria que encara viu de fer puntes, i aquella dòna com un espectre que se li van morir tots els fills, i aquell home d'ulls tan dolços que té la dòna boja. ¡Ah! tota aquesta gent nostra, de cares nostres, que son tant de la fina Catedral catalana com les pedres i el lleny olorós, aquesta gent de nostres carrerons, tota gerdor i simplicitat té d'escoltar un enfarfec retòric, una tirallonga sonora en un idioma que no viuen. I això és a l'hora més barcelonina de la Seu: quan al baptisteri es cristianen infants que seràn argenters del carrer de l'Argenteria, mantegaires de la plaça de Santa Maria, dauradors pels mateixos voltants de la Seu. I això és mentres a la capella de l'Immaculada hi hà la gent que no té temps d'oír un ofici: la viudeta que fa goig, les nenes que volen anar a casa en Parés, la familia de colors massa clars i cintes massa a l'atzar, que dinarà amb l'oncle a Sant Gervasi, el cerer que ha d'anar a triar el meló l'estudiant suspes que encara estudiarà una hora o dues abans de dinar. I tot aquest món reb esquitxos d'idioma oficial: y també en reb el senyor Gaudí, que mentres és a Barcelona no manca mai a l'ofici dominical.

Si, per un moment us distraieu en la il·lació del predicador veureu com les fines columnes sofreixen, i els perfils graciosos ploren per tal com els esgarrifa el paorós idioma de les cinc soles vocals. La solemnitat, en aquell moment de claror catalana, i festa catalana s'es bilingüe. Parla en castellà o gairebé en castellà el predicador. Parlen en català les naus, el creuer, els altars, la cripta, les lloses i el gastat que en les lloses operaren les passes catalanes, i, per mica que deixeu afeblir la vostra atenció directa a la paraula oficial, totes les altres veus l'ofeguen, i la fan sola, perduda, rara, com un guardia civil en una selva de meravelles.

Gira, gira la paraula estranya i sovint us adonarèu que s'embolica en xarxes de sinonims, que afolla la sintaxi, que no sab començar i acabar. Pobreta, ha perdut l'esma. Tan bella i forta com és a Toledo, com fins i tot devia esserho a Santa Gúdula de Brusel·les! Potser és una auto-sugestió però no dirieu que les nostres columnes a la fi van començant de serenar-se, i, prenent un millor partit, somriuen?

Josep CARNER.

SOSPIRS

Rosada divina
¡quán vos copçaré!
Oh, vina al cor, vina
lliri i clavellina
rosa sense espina
del millor rosé.

Celestial aurora
¡quan t'oviraré!
el meu cor t'anyora
tòrtora que plora,
crident tota hora
l' Aimador sí ve,

Ai, en vostra cara
¡quant m'hi miraré!
hermosura rara,
font de l'alba clara
si no us veig encara
d'amor moriré

Jacinto VERDAGUER

Del "Bolletí Agrícola de la Regió Agronómica de Balears,, copiam el ESTADO DE LOS CAMPOS Y COSECHAS

Tocan a su fin las labores de frilla y limpia de los cereales de invierno, cuyos rendimientos no han alcanzado el resultado que se esperaba, sobre todo en el trigo y avena. El avance estadístico formulado ya, nos permite consignar los siguientes números como representativos de la total producción obtenida de las tres especies que en esta provincia se cultivan, á saber:

Trigo. . . .	366.000 quintales métricos
Cebada. . . .	169.000 Id. Id.
Avena	122.000 Id. Id.

El régimen meteorológico reinante es el propio de la estación que atravesamos, habiéndose registrado a principios del corriente mes una lluvia abundante que ha favorecido en alto grado la próxima cosecha de uvas. Estas están inmediatas a la vendimia y auguran una excelente producción en cuanto a la calidad del mosto y aceptable en cuanto a su cantidad; no obstante, el mercado de dicho producto se muestra algo retraído aunque se espera registrar precios reenumeradores. Los olivos ofrecen muy poca muestra. Continúase activamente la colección de las almendras cuyos precios se sostienen elevados.

Noves d'Inca

SOBRE LA CREU.—Diguem en números anteriors que s'anava a reeditar la Creu del Puig de la Minyó,

construir-la de ferro. Però pareix qu'ara s'ha resolt que sia de pedra de Porreres, segons el projecte primitiu del Sr. Ferrà. Una de les raons que s'han tenudes en compte és que de pedra resulta més hermosa i monumental, com poren veure nostros lletgadors, pels fotografats que'n publicám en primera plana.

NOSTRO MERCAT.—No va esser tant concorregut com els dijous anteriors. Mes aiximeteix ben animat fent-se moltes barrines de tota classe de mercaderies. El beçó se pagava tai seguit a 145 pesetes el quintà, algunes partides van arribar a 145 ptes. fins n'hi hagué una a 147'50 ptes.

La comensaren a presentar-se figures seques que se pagaven de 15 a 20 pesetes les de primera classe, i de 10 a 12 les inferiors.

ENSAI D'HIMNES.—A la iglesia de San Francesc demà vespre començaran els ensais pel públic que s'han de cantar en la pelegrinació Franciscana a Petra.

Continuaràn tots els diumenges, dimecres i divenes després del vespre de la corona dels vespres.

Se desitja que tots els qui han de prendre part en la pelegrinació no hiassin falta.

CASAMENT.—Nostro coloborador D. Ramón Morey Antich, Mestre de Sta. Maria, y D.ª Pereta Ferrer Serra mos fan a saber el seu matrimoni i ens ofereixen ca-seva.

Desitjant a la distingida i cristiana colla moltes felicitats en son nou estat, que Deu umpli de bendició i fartura.

VIATICAT.—Ahí decapvespre fou viaticat D. Antoni Ramis Batle de Real Orde d'aquexa Ciutat. Aquets dies passats ja's comensava axecar algunes hores cada dia, demanera que la notícia del seu viàtic causà forta impressió a la Ciutat.

Avui dematí, dissapte, estava dins la metexa gravetat d'ahí, Deu nostro Senyor li assistesca en tant angustiosos moments.

EL TEMPS.—Casi tota aquexa setmana els vespres hem vist que llempavem sens que mos arribàs gens de pluja. Avui a les 4 de la matinada ha fet una bona aigada acompanyada de llamps i trons. Aquesta vegada la senyora calor haurà minvat els seus rigors.

EXPEDICIONARIS.—Dijous va esser a Inca, fent cap a casa del fabricant de taxits l'Amon Vicens Ensenyat, el P. Colom, natural de Soller i Secretari del Nunci espanyol del Papa. Anava acompanyat de sos pares d'un germà i una germana.

Ajuntament

Sessió del 12 de Setembre

Presideix el Tinent de Batle D. Francesc Llabrés.

Assistexen els retgadors Srs. Mateu, Aguiló, Gelabert, Truyol, Balle i Pujol.

Se llegeix l'acte de la sessió celebrada dia 5, la qual queda aprovada.

El Cronista assistí an aqueixa sessió; però com se tengué dins la sacreteria del Ajuntament no pogué, per falta de lloc, estar dins la metexa habitació i fer-se càrrec dels acorts del Consistori, així és que no'm donà compte.

En l'acte llegit anit figuren dos acorts: Que'l dimars, dia 9, se tengués una sessió de la Junta municipal per tractar de les reclamacions presentades amb motiu del repartiment de la supressió de consums; i que'l Sr. Batle i Secretari quedaven designats per assistir a una reunió que s'ha de fer de tots els Batles i Secretaris de Mallorca.

Se llegeix una comunicació del ram de carreteres en que se manifesta al Ajuntament que desde'l primer de setembre, amb motiu de tenir ja la ciutat d'Inca 8000 i pico d'habitants, el Municipi ve obligat a conservar els carrers de les tres carreteres que passen per dins Inca, sempre baix la direcció de l'Enginyeria.

El Tinent de Batle dona una explicació dels motius que va tenir per no convocar la Junta municipal. Diu qu'ell no està imposat en res d'això de consums, i que veent que'l Batle propietari se posava millor de la malaltia trobà convenient esperar-lo a ell per resoldre una qüestió tant important.

El Sr. Gelabert demana la paraula; i concedida per la Presidencia, s'estableix aqueix mogut diàlec:

Sr. Gelabert: Noestic conforme en les explicacions del Sr. Llabrés. Els Batles sols tenen un vot i en cas d'empat dos: qui ha de resoldre aquí és l'Ajuntament. El Batle és el complidor dels acorts que s'hagin pressos i no pot suspendre axuxí les resolucions del Consistori. Protest que no se convocàs la Junta municipal; això son meneis polítics i l'Ajuntament no deu estar subjecte a capritxos de persones extranyes a la corporació.

El Tinent Batle: Els Batles son el tot. Tenen facultats per suspendre i anular els acorts del Ajuntament i fins retirar la paraula als retgadors, quant així ho trobi convenient.

Sr. Gelabert: ¿Troba qu'es manera de governar o discutir al retirar la paraula als retgadors?..

El Tinent Batle: No, ni heu solc fer; pero jo al no convocar la Junta municipal estava en lo meu dret, sino que's llogesca la Llei que parla de les atribucions del Batle.

Se llegeix un parraf de la Llei Municipal que diu: «Suspende la ejecución de los acuerdos del Ayuntamiento en los casos prescritos por los artículos 169 y 170 de esta ley».

El Tinent Batle: Heu veu com estava en les meves atribucions? Joestic enterat de sa llei.

Sr. Gelabert: A poc poc, no hem acabat; fassin favor de llegir els articles citats.

Se llegeix: «Art. 169. Sin perjuicio de lo dispuesto en el artículo 144, el alcalde está obligado á suspender, por si y á instancia de cualquier residente del pueblo, la ejecución de los acuerdos del Ayuntamiento en los casos siguientes:

1.º Por recaer en asuntos que, según esta ley ú otras especiales, no son de la com-

petencia del Ayuntamiento.

2.º Por delincuencia. La suspensión en en uno y otro caso será razonada, con expresión concreta y precisa de las disposiciones legales en que se funde.

En los casos de incompetencia, perjuicio de los intereses generales ó peligro de orden público, podrá el alcalde suspender los acuerdos del Ayuntamiento, dando cuenta al gobernador, que aprobará ó desaprobará la suspensión, y propondrá la revocación al Gobierno cuando la crea justa, si no perteneciere á su autoridad».

(Se fa un poc de pausa)

Sr. Gelabert: Pereix que'l Sr. Llabrés estava ben enterat de sa llei!

El Tinent Batle: Té res més que dir?

Sr. Gelabert: No senyor.

El Tinent Batle: Si'ls senyors retgadors no tenen res més de que tractar queda axecada la sessió.

Quant els retgadors ja estaven de peu, la Presidencia diu que trobant-se agravat de sa malaltia el Sr. Batle en propietat D. Antoni Ramis, troba que'n cas de mort sos companys del Municipi haurien d'exteriorisar el seu sentiment, i com hi ha precedent an els llibres d'actes, s'hauria de fer la metexa manifestació de dol que se fé per la mort d'altres batles.

D. Pere Balle diu que la minoria Conservadora s'adherirá a tot lo que's fassi.

NOSTROS AMICS DIFUNTS

Dilluns d'aquesta setmana morí, com moriria un angel, si'ls angels poguessen morir, a l'edat de 18 anys, en Joan Llabrés, en religió Germà Tertulià-Félix, després d'haver estat quatre anys an el noviciat que'ls Germans de les Escoles Cristianes tenen an el Pont d'Inca.

El temps qu'estigué an aquella casa de formació va esser un model de virtut que edificava a sos companys que'l veneraven com a un Sant Lluiset. El darrer any que tengué la ditxa de veure satisfet el seu constant desitx de vestir l'hàbit del Institut, el dia de Sant Joseph, sa vocació i entussiasme per la vida religiosa se manifestaren amb més fervor i virtut singular. Molt de greu li sabé dexar temporalment el vestit de religiós amb el fi de venir a descansar al costat de sa familia per veure si's posaría bõ de traidora malaltia que s'apoderava d'ell.

¡Quants d'actes de virtut no han pogut veure tots els qui l'han tractat el poc temps que ha passat en companyia del seus pares! Sempre content i satisfet a pesar de la seua malaltia; sempre afable i carinyós, no dexant mai escapar una sola paraula de quexa, sino molt al contrari, ell animava a tots els altres a la confiança o a la ressignació. Però mai estava més gojós que

quant el visitava algun de sos antics superiors, llavors recomenava una i altre vegada que si Deu el cridava aviat an el cel no'l dexassen presentar davant Ell sense el vestit religiós.

Havent-se gravat soptadament tractaren de viaticar-lo. La notícia va ésser per ell motiu de gran alegria, que augmentà sobremanera al manifestar-li son antic Director que també poria professar solemnement. No es facil descriure el viu dessitx que tenia de deixar aquesta vida miserable, no dessitjant més que morir per anar a veure, com deia ell, a la Verge Santíssima el dia de sa Navidat i a tots els germans de la Congregació que l'esperaven al cel, éssent el primer de Mallorca que ha tenguda la ditxa d'ésser abmés allà d'alt, com piedosament se pot creure.

Els dèrers moments foren edificadissims per la pietat amb que besava el Sant Crist i la resignació que mostrava en la seua cara, ni'ls meteixos seus pares porien entrar en la sala mortuoria amb la cara constrictada sens que los digués: *¿Per qué estau trits?*

Jo m'en vaig an el cel, no ploieu...!

Una de les dèreres coses que demanà a son Director fonc que anassen a cercar el vestit de religiós per amotair-lo.

Sos superiors i germans en Religió no dexaren un moment, prestant-li els servicis que la caritat i l'amor inspira amb tals circumstancies.

Acompanyem a sos pares i germans amb el sentiment i pena que los haurà causat la pèrdua del seu fill; per altra part poren contar-se per ditxosos per haver tengut un fill qu'es estat model de joves que volen consagrar-se a Deu, fins el derrer instant de sa vida.

* *

Dijous morí an el lloc de Talápit D.ª Jeronia Boeras, viuda de D. Miquel Rabassá quina familia fins s'altra dia visqué a Inca i gosa de moltes simpaties entre nosaltres.

En compliment dels desitjos de la Difunta i en permís de l'autoritat competent, son cadáver es estat traslladat al Cementeri d'Inca.

Donám el pesabé a sos fills i filles i demés familia per tant sensible pèrdua. Descansi en pau i la llum perpétua illumini l'ànima de la qui en vida va ésser una bona cristiana.

CULTOS RELIGIOSOS

A la capella de la Sagrada Família que les filles de la Misericòrdia tenen an aqueixa Ciutat, se celebrarà en honor de les Sagrades Llagues de Sant Francesc d'Assis solemne festa segons el siguent programa.

Dia 16.—Entrada de fosca solemne Completes.

Dia 17.—A les 5 i mitja i 6 i mitja hi haurà mises resades.

A les 7. Missa de comunió general per les nines de les costures que dirigexen les religioses i demés persones que hi vulguen assistir.

A les 10, Missa cantada i amb sermó pel Rat P. Pere J. Cerdá Superior de Franciscans. Entrada de fosca exposició menor i un devot exercisi en honor de les Llagues del Sant Patriarca, Tedeum i reserva.

A la capella del Cementeri rural d'aqueixa Ciutat, diumenge qui ve, dia 14, a les 4 del capvespre se comensará la novena d'ànimes

Almacenes Montaner

SINDICATO 2 á 10 Y MILAGRO 1 á 11

= PALMA =

Pañería, Sastrería, Novedades para Señora y Caballero, Camisería, Lencería, Mantelería Confección de blanco Géneros de punto, Estatuaría Religiosa, Plata Meneses, Medallas, Rosarios, Objetos para Regalos, Efectos Militares, Uniformes, Gorras, Espadería, Corbatería, Tapices, Alfombras y Cortinajes

LOS MÁS IMPORTANTES DE LAS BALEARES

GRANDES

ALMACENES **SAN JOSÉ**

DE

IGNACIO FIGUEROLA

CENTRAL: Brondo, 7, 9 y 11—Esquina Borne. 118—PALMA
SUCURSALES: JAIME II, 59 y 61 esquina VICENTE MUT—
BINISALEM calle TRUCH—LA PUEBLA calle MAYOR, 58—
NCA, PLAZA IGLESIA, PALMER.

SASTRERIA. CAMISERIA, CONFECCIONES

Equipos para novios—Corbatería—Bisutería—Mercería—Sedería—
Lanería—Alfombras—Lencería—Géneros de punto—Cortinajes.

OBJETOS PARA REGALOS = = PRECIO FIJO

Aviso Se alquila la casa número 33 de la calle Muntanera de esta ciudad.

Para informes dirigirse á D. Miguel Pujadas.—Abogado.

LLIBREIRA

D. EN MIQUEL DURAN

CARRÉ DE LA MURTA 5.—INCA

SECCIO RECREATIVA

Tenim les POESIES dels autors mallorquins sigüents de Mosen Ribet, d'En Ferrá, (Pare), d'En Tous i Maroto, d'En Penya, (Pare), d'En Mulet i Reinés, de Mossen Miquel Gayá, d'En Garcia Rover; de N'Antonia M^a. Salvá d'En Gelabert i Cano, d'En Maragall, (autor catalá).

Poetes Balears del sigle XIX.—*Lo Joglar de Mallorca* d'En Rosselló (Poetes catalans dels sigles XIII i XIV).
les *Obres Rimades de Ramón Lull*.

En PROSA mallorquina tenim: *Rundayes Mallorquines* d'En Jordi des Recó; *Flors de Cart* de Mn. Salvador Galmés; *Aygos Forts* de D. G. Maurz; i els *Aplecs* de D. Bartomeu Ferrá.

En *Novel·les Castellanes* tenim existencia de les Biblioteques més renombrades d'Espanya, com son: *Biblioteca Emporium* de can Gustavo Gili; *Biblioteca Patria* de obres premiades; la del *Apostolat de la Premsa* i moltes altres que no están bareiades en sa moral catòlica.

La Lectura Popular, Biblioteca d'autors catalans que surt cada dijous en quaderns de 32 planes a 10 céntims.

OBRES DRAMÀTIQUES pel teatre catòlic o colegial també'n tenim un bon assolit format de les estenses colleccions publicades per les editorials *La Ormiga de Oro*, *La Salaciana*, *Can Bastinos*, de Barcelona; can *Callega* de Madrid; i d'altres procedencies.

Vaja, no's pot dir que a Inca, per ésser un poble tant poc aficionat a la literatura no se'n puga trobar de sana, bona i barato que no fa mal d'uys ni mal de pits. Es ben segú que dençà que'l mon es mon a Inca no hi ha via ha guda una existencia venal mes grossa i escullida